
LUCY HARRIS
Broken
-
Identity
BARONET

Broken Identity

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

BARONET

Lucy Harris
Broken Identity – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

BROKEN IDENTITY

NIKDY SE NEMĚŇ

BROKEN IDENTITY

NIKDY SE NEMĚŇ

Lucy Harris

BARONET

Copyright © Lucy Harris, 2026
Illustrations © Linda Bulíčková | Noeran, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7407-828-6
ISBN e-knihy 978-80-7407-828-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7407-829-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7407-830-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Pro každého, kdo se snažil změnit,
aby někomu vyhovoval.
Jste dokonalí právě takoví, jací jste.
Změna je volba.
Dělejte ji pro sebe, ne pro ostatní.

PLAYLIST

1. Natural Disaster – Lauren Spencer Smith
2. Let It Snow! Let It Snow! Let It Snow! – Dean Martin
3. Somewhere In Between – Matt Hansen
4. Sleigh Ride Indian Christmas Remix – Vindaloo Singh
5. A Little More – Ed Sheeran
6. Fever Dream – Alex Warren
7. Scared Of Love – JayBenz
8. Scars To Your Beautiful – Alessia Cara
9. Go Your Own Way – Lissie
10. Lighthouse – Calum Scott
11. Officially Christmas – Dan + Shay
12. At Your Worst – Calum Scott

1. KAPITOLA

George

VĚTŠINA LIDÍ by se na mém místě těšila. Byl jsem přesvědčený, že devadesát devět celých devět procenta osazenstva vlaku z New Yorku do zapadákova skákalo nadšením, že jede domů na vánoční svátky. Alespoň tak vypadali na nástupišti. Jen já to kazil.

Po dalším nádherném roce práce pro Christophera Laurenta, majitele známé právnické firmy Laurent s.r.o., a jeho ženu Miu nastal čas odjet na čtrnáct dní do Sparrow Bush – mého rodného města nedaleko Port Jervis. I když použít k popsání letošního roku slovo *nádherný* bylo asi přehnané. Nebylo to vždycky úplně růžové. Ani s jedním z nich se totiž nespolupracovalo zrovna lehko. Každý z nich vyžadoval trochu jiný přístup. Když se Mia nastěhovala do Christopherovy domácnosti, bál jsem se, jak nám to půjde, ale naštěstí jsem rychle pochopil, jak na ni. Svoji práci jsem miloval a zcela upřímně bych nejraději zůstal

v New Yorku i přes svátky. Christopher ale trval na tom, abych si vybíral dovolenou a trávil ji s rodinou. V tom jsem mu musel dát za pravdu. Nemohl bych to mamce udělat, i když pro mě bylo těžké se vracet.

Sparrow Bush bylo malé město s tisícovkou obyvatel. Bylo tak maličké, že jsme ani neměli vlastní školu a museli dojíždět do Port Jervis. Bydleli jsme ve vedlejší ulici od Main Street, kde se každý znal s každým, takže život ve *velkém jablku* byl pro mě velkým osvobozením. Upřímně jsem se klepal strachy už jen z myšlenky, že budu opět procházet kolem míst, na které mám hořkosladké vzpomínky. Nedalo se jim uniknout, nešly zapomenout. V New Yorku jsem byl sebevědomý a pracovitý. Ve Sparrow Bush se ze mě stávala troska, co si nemůže být jistá, jakou další pitomost udělá příště. Na vině byl jediný člověk. Aaron Graham, můj bývalý přítel. Mezi domy našich rodičů byl jen maličký zanedbaný domek postaršího páru patriotů, kteří měli na verandě celoročně vyvěšenou vlajku Spojených států. Pokaždé, když jsem přijel na návštěvu, jsme se zákonitě potkali. A já ztratil nervy, soudnost i veškerou sebeúctu.

Díval jsem se z okénka vlaku na les. Snažil jsem se na Aarona nemyslet. Bylo to ale nesmyslně těžké. S každým kilometrem, který jsme ujeli blíž k Port Jervis, mi v mysli vytanuly další a další vzpomínky. Začínal jsem se v nich opět topit, když mě ze zamyšlení vytrhlo nadšené zavýsknutí.

„Hele, ovečky!“

Zmateně jsem se rozhlédl po vagóně a hledal nějaké dítě. Ostatní cestující ale nechápavě zírali kolem

sebe jako já. Až na jednu dívku zhruba v mém věku. Seděla přes uličku a nalepená na okně sledovala louku s lehkým popraškem sněhu. Dnešní venkovní teplota byla na prosinec nezvykle vysoká a farmáři z nedaleké farmy asi vypustili ovce ven, aby se trochu protáhly. Když jsme zajeli do dalšího lesa, dívka se posadila a všimla si, že na ni všichni pohlížejí s nespokojenými výrazy.

„Ježíš, to jste nikdy neviděli nadšence do zvířat?“ zeptala se neurčitě do prostoru.

Když se setkala pohledem s mým, překvapeně povytáhla obočí. Můj výraz totiž nebyl nabručený, ale spíš zvědavý a zaujatý. Upoutala mě. Za oválnými brýlemi se zlatými obroučkami jí pobavením zářily hnědé oči. Přívětivý obličej jí rámovaly po ramena dlouhé, světle hnědé vlasy se zrzavými podtóny. Někdo by možná řekl, že je zrzka, ale já viděl ten rozdíl. Usmál jsem se na ni. Taky se usmála, i když trochu křečovitě, a zvedla ruku, jako by mi chtěla zamávat. Už delší dobu jsem se vyhýbal vztahům. Ať už romantickým nebo přátelským, s muži nebo se ženami. Měl jsem k tomu svoje důvody. Jenže někdy se stane, že to prostě klikne. Jednoduše víte, že se s tím člověkem chcete bavit. Říkejte si tomu energie, sympatie nebo jak chcete. Mně se něco takového nepřihodilo už věky. Nemohl jsem jinak. Sebral jsem odvahu, zvedl se a překročil uličku mezi našimi sedadly.

„Smím si přisednout?“ zeptal jsem se nesměle.

Podívala se na vedlejší sedačku, zvedla z ní svůj batoh a položila si ho na zem mezi nohy. „Prosím,“ pokynula mi.

Nebyl jsem si jistý, co vlastně dělám. Netušil jsem, jak začít konverzaci. Tady jsem nebyl v práci, nezaštiťovala mě moje profesionalita. Byl jsem jen George. Chvíli jsme seděli ve zvláštním tichu. Opřela se loktem o okno, podepřela si hlavu dlaní a prohlížela si mě. Dělal jsem to stejné. Zblízka působila ještě příjemněji než z dálky. Byla navlečená ve velké mikině s chlupatými roztomilými kravičkami a upnutých džínách s bílými teniskami. Působila na mě drobně. Přistihl jsem se při myšlence, že bych si to docela rád ověřil. *To je novinka.*

„Ty mě asi nebudeš peskovat, že jsem byla příliš hlučná a dětinská, viď?“ vystřelila na mě otázkou a vesele se usmívala.

„Ne, to nebudu,“ potvrdil jsem a podrbal se nervózně za uchem. „Přišlo mi to vlastně docela roztomilé,“ přiznal jsem nesměle.

„Tak to jsi první,“ uchechtla se, jako by mi nevěřila. „Isabella. A ty jsi?“ podala mi ruku.

„George, těší mě,“ potřásl jsem si s ní.

Pohodlně jsem se opřel a chtěl se zeptat, kam jede, když vlak prudce zabrzdil a vzápětí zastavil. Oba jsme sebou škubli proti sedačkám před námi. Instinktivně jsem vrazil ruku mezi Isabellinu hlavu a tvrdý plast sedačky. Vytočil jsem se kvůli tomu do strany a narazil si rameno. Bolelo to jako čert, ale nechtěl jsem před ní ukazovat slabost. Místo toho jsem se k ní naklonil blíž.

„Jsi v pohodě?“

Narovnala se, zamrkala a zahýbala prsty na rukou před očima. Sama se pokusila náraz zbrzdit dlaněmi. „Vypadá to, že jsem si nic nezlomila, takže asi

dobrý,“ usmála se. „Díky, je dost možný, že bych si rozbila brýle, kdybys tam tu ruku nedal.“

„To nic nebylo.“

Měl jsem co dělat, abych na sobě nedal znát, jak mě její poděkování potěšilo. Dívala se na mě zase o trochu vřeleji. Kolem nás se strhla panika, ale my zůstávali v klidu. Ostatní cestující se dohadovali, co se asi děje, a zjišťovali, jestli se někdo nezranil. Z reproduktorů se po chvíli ozval hlas strojvedoucího.

„Vážení cestující, z důvodu padlého stromu na trati vlak nemůže pokračovat. Budeme muset počkat, než ho odstraní. Jakákoli zranění způsobená během nouzového zastavení hlaste vlakovým stevardům. Žádáme všechny o trpělivost a omlouváme se za vzniklé zdržení.“

Lidi se začali uklidňovat, i když remcat nepřestali. Já byl za zpoždění vlaku vlastně rád. Znamenalo to, že můžu strávit víc času s Isabellou. Vzpomněl jsem si na svou otázku, kterou jsem nestihl položit, a usmál se na ni.

„Chtěl jsem se tě zeptat, kam vlastně jedeš? Domů na svátky?“

„Ty stromy tu padají jak hrušky. Někdo by s tím měl něco dělat.“

Promluvili jsme takřka současně. Zarazili jsme se a čekali, jak ten druhý zareaguje. Po chvíli jsme to už nevydrželi a rozesmáli se. Ostatní cestující se na nás otáčeli s těžkým odsouzením ve tvářích. *Někteří lidé jsou hrozně úzkoprsí.*

„Koukám, že přitahuješ docela dost pozornosti,“ zašklebil jsem se vesele.

„Dalo by se to tak říct. Jsem na to zvyklá," pokrčila rameny a opřela se do sedačky.

Lekl jsem se, že jsem ji nějak urazil. To jsem rozhodně nechtěl. Líbila se mi. Nevěřil jsem, že by z téhle konverzace vzešlo něco extra, už kvůli mé rezervovanosti, ale nová kamarádka by vlastně taky nebyla k zahození. Akorát jsem nezačal zrovna dobře.

„Promiň, nemyslel jsem to zle. Nedokážu vysvětlit proč, ale sedí mi to k tobě," snažil jsem se uhasit oheň, než se z něj stane požár.

„Já vím. Neberu si to osobně," usmála se a poplácala mě po koleni. „A abych odpověděla na tvoji otázku: jedu za rodiči do městečka kousek od Port Jervis. Převážně kvůli Vánocům, ale táta je nemocný, takže za nimi jezdím i na víkendy. Mám pocit, že při každé mé cestě spadne nějaký strom. Začínám si říkat, jestli to není mnou. Přináším železnicím smůlu," smála se.

Nemohl jsem uvěřit svému štěstí. Jeli jsme prakticky na stejné místo. Ať už jela z Port Jervis kamkoli.

„Kam máš namířeno ty?"

Byl jsem tak zaujatý faktem, že jedeme na stejnou zastávku, že jsem její otázku málem prošvihl. Všiml jsem si, jak pozvedla obočí, když jsem na ni dlouze zíral a neodpovídal. Oklepal jsem se, sklopil pohled a olízl si horní ret.

„Taky k rodičům na svátky. Bydlí ve Sparrow Bush. Což mi připomíná, že bych jim měl napsat, že se vlak zdrží. Mají mě vyzvednout na nádraží."

Vytáhl jsem telefon a napsal mamce, že dám vědět, až se zase rozjedeme. Nechtěl jsem, aby čekali moc dlouho. Autem to bylo na nádraží deset minut. Radši

bych na ně tu chvíli počkal, než abych ukrajoval z času, co měla na *přípravu vánoční pohody*, jak říkala nekonečnému vaření, uklízení a zdobení domu.

„Nerada bych zněla nějak divně nebo dotěrně, ale nemohli by mě tvoji rodiče hodit před Mamma Grace pizzerii?“

Vzhlédl jsem k Isabelle s šokem vepsaným ve tváři. Přebrala si to trochu nešťastně.

„Jo, znělo to divně a dotěrně. Proč bys na to měl kývnout? Vždyť jsi mě sotva poznal. Jasně, naši rodiče bydlí ve stejném městě a pravděpodobně se znají, ale pro tebe jsem cizí člověk. Promiň, že jsem se vůbec ptala. Bylo to hloupé. Projdu se, jako vždycky.“

„Samozřejmě, že tě svezeme,“ řekl jsem rozhodně. Teď to byla ona, kdo se díval šokovaně. „Byl jsem jenom překvapený. Nečekal jsem, že by mě potkalo takové štěstí. Jedu ve vlaku s nejkrásnější dívkou, co jsem kdy potkal. Získal jsem minimálně hodinu navíc v její společnosti díky spadlému stromu. Jedeme na stejnou zastávku, a ještě se dozvím, že bydlí v mém rodném městě. Bylo by příliš troufalé označit tě za vánoční zázrak?“

Po mém proslovu jí spadla brada. Sám jsem nečekal, že to na ni všechno vybalím. Úplně jsem si nepřipouštěl, že na něco takového myslím, ale můj přestimulovaný mozek rozhodl za mě. Když už jsem to vyslovil nahlas, došlo mi, že to tak opravdu je. Vnitřně mě něco tlačilo k tomu, abych ji blíž poznal. *Jak se to říká? „Když víš, tak víš?“*

Najednou jsem vyděsil sám sebe. Něco takového mi nebylo podobné. A co víc? Mohla mě poslat do háje. Mohla zavolat stevarda a říct, že ji obtěžuju.

Co já vím, mohla mě klidně knockoutnout přímo tady a teď. Ale neudělala ani jedno. Jen na mě zírala, jako by nemohla věřit vlastním uším. Raději jsem pokračoval a doufal, že ji tím rozmluvím.

„Říkala jsi, že se *projdeš*? To pokaždé jdeš do Sparrow Bush pěšky?“

„Mhm,“ zakývala souhlasně hlavou.

„Ale vždyť jsou to skoro tři míle!“

Vyhledal jsem si to v mapách a měl pravdu. Dvě celé osm míle. Pěšky by to trvalo minimálně hodinu, a to by musela jít rychlou chůzí a nezastavovat se.

„Já vím. Ale máma neřídí, takže mě nemá kdo vyzvednout – a určitě víš, jak je to tam s cenami za taxi. Není to zas tak hrozné, když si zvykneš,“ povzdechla si. „Jsi ve skutečnosti první, komu jsem to řekla. Naši si myslí, že si vždycky seženu odvoz. Nechci, aby se táta cítil provinile, že mě kvůli své nemoci nemůže vyzvedávat. Ne víc, než už se cítí.“

Musel jsem ji za to obdivovat. Nedokázal jsem si to představit za normálního počasí, natož teď v zimě. Viděl jsem, že ani Isabelle to není po chuti. Jinak by mě nežádala o svezení. Zároveň jsem chápal její důvody. Měl jsem nutkání vyptávat se na jejího tátu. Nepřišlo mi to ale vhodné. Místo toho jsem ji podnítil k další konverzaci, když se mi podařilo odvést pozornost od svého hloupého *výlevu*.

„Jak je možné, že se neznáme? Sparrow Bush je příliš malé město na to, abych si tě nevšiml. Minimálně bychom spolu chodili do školy, a to bych si tě určitě pamatoval.“ Probíral jsem se pamětí a nemohl si vybavit její obličej z doby, kdy jsem ještě bydlel doma.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Broken Identity*****.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.